

Festivalul-Concurs „CDIdei în cărți”

Ediția a VI-a, Sibiu, 2021

FIȘA CĂRȚII

CUM AM SUPRAVIEȚUIT CLASEI A VIII-A

de Robert Ersten

Membrii echipei:

- **Teodora Dima**, clasa a VII-a A
- **Alexandra Popescu**, clasa a VII-a A
- **Rianna Tămaș**, clasa a VII-a A

Coordonator: prof. dr. Lőrinczi (Pănăzan) Maria-Daniela

Unitatea de învățământ: Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Categoria de vârstă	Clasele VII-VIII
Secțiunea	Lucrări în limba română
Lucrarea	<i>Cum am supraviețuit clasei a VIII-a</i>
Produsul realizat	Biblioteca văzută precum un paradis (machetă)

Despre carte

Autor: Robert Ersten

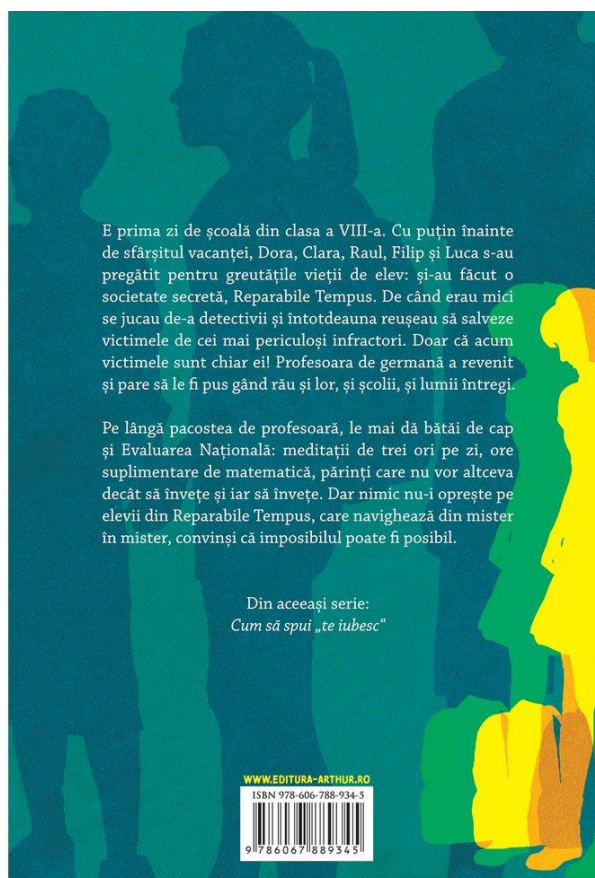
Titlul cărții: *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*

Editura: Arthur

Colecția: Cărți pentru copii / tineret

Număr de pagini: 184

Tipul lucrării: Literatură română

Despre autor

Robert Ersten s-a ivit la cursul de scriere creativă, *Liternauții*, ținut de **Ioana Nicolaie** în Școala Germană "Hermann Oberth" din Voluntari. Cum ține de mulți ani cursuri de scriere creativă în Școala Germană „Hermann Oberth“ și chiar a înființat un grup literar, *Liternauții*, a descoperit la un moment dat că Elisa–Catinca–Sara–Gabriel–Andrei– David–Cristi–Matei știu deja destulă meserie ca să se-apeuce să migălească împreună, cu îndrumare serioasă, desigur, o carte nemaivăzută, *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*. Titlul a fost motorul care-a pus apoi totul în funcțiune. Fiecare autor a scris câteva fragmente, urmând schema propusă de Ioana Nicolaie. A ieșit un roman de tot hazul, cu o profesoară teroristă, aventuri prin centrul vechi, savanți sabotați, șobolani vorbitori, spioni, începuturi de iubire și câte și mai câte. Serghei este un personaj cu totul neașteptat pe care l-au găsit pe parcurs. Farmecul celor cinci eroi ai cărții, Luca, Filip, Dora, Clara și Raul e atât de mare, încât **Robert Ersten** a decis să meargă mai departe. Lucrează de zor la ceva ce se va numi „Fantome din spațiu”.

Surse de informare:

Ersten, Robert, *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*, Editura Arthur, 2020
<https://www.editura-arthur.ro/info/carte/cum-am-supravietuit-clasei-a-viii-a>
<https://www.editura-arthur.ro/info/carte/cum-sa-spui-te-iubesc-robert-ersten-s>
<https://www.editura-arthur.ro/info/blogitem/marele-secret-al-lui-robert-erste>

Citatele care ne-au inspirat:

”Vader se mișca precum un rechin în bancul de sardine, care trăiește după motto-ul: *Frica naște respect*. Singura diferență între profesoara noastră și rechin era talia, care la făptura marină e ceva mai îngustă.”

”Ei, și câte ar mai fi de povestit. Știu că și tu te-ai gândit deseori la mine. Mereu îți imagineai cum o să fie când vei crește. Credeai că o să se întâmple ca-n desenele cu Barbie, că te vei farda continuu, că băiatul de care-ți place va fi mereu lângă tine. Îmi pare atât de rău că te dezamăgesc, dar nu e deloc așa. Dar până o să ai cincisprezece ani, bucură-te de vârstele tale, sunt uimitoare. Șapte, opt, nouă... Nu te mai grăbi să crești. Nu vei mai putea să desenezi oamenii pe care-i cunoști, cei mai dragi, și să-i lipești pe perete. Și nu vei mai putea să-ți porți rochia bufantă. Iar de plâns, nu vei mai plânge pe hol, în fața unui desen nereușit. Te vei retrage în camera ta, îndărătul ferestrei, privind soarele transformat în lună.”

Rezumatul

Capitolul 1 – *Reparabile Tempus. Un sendviș cu probleme*

În penultima săptămână din vacanța de vară, Filip, Luca și Clara îi așteptau pe Raul și pe Dora să iasă de la meditații. Cei cinci copii mergeau la aceeași școală, dar în clase diferite. Cei doi băieți și Clara stăteau pe o bancă în fața casei profesorului la care învățau prietenii lor și povesteau. Luca era un băiat plin de viață, mereu energic. Filip era un susținător grozav, mereu își încuraja prietenii când aceștia dădeau de greu. Dora și Raul au ieșit, într-un final, de la meditații, el fiind posomorât din pricina examenului care urma. Dora, pe de altă parte, era inteligentă și optimistă în legătură cu examenul. Brusc, Raul a simțit o durere de stomac, așa că au mers cu toții la urgențe. Suferea de indigestie, dar a fost tratat cu calmante și ulterior grupul a părăsit spitalul. Clara a sugerat ca ei toți să înființeze o societate secretă, care să salveze oameni, precum doctorii. Când erau mici se întruchipau în detectivi, așa că ideea Clarei a fost aprobată de către ceilalți membri ai noii societăți numite "Reparabile Tempus".

Capitolul 2 – *Prima zi de școală. Ce caută Vlăsceanu aici?*

După o lungă vacanță, elevii s-au reîntors la școală, cu o poftă nemaipomenită de a învăța. Unii copii aveau să susțină trei probe la examen, germană, matematică și limba română, ca în cazul Dorei. Fiind prima zi de școală, elevii au sosit cu buchete de flori pentru diriginți, astfel curtea școlii căpătând o nuanță mai pitorească. Dora l-a zărit pe Filip, mergând să îi ofere în dar o floare doamnei diriginte. Mai târziu, acesta s-a dus la Dora și, ca să mai distingă puțin atmosfera, i-a povestit despre un computer din 1986. Ulterior, grupul s-a reunit, iar elevii au fost cuprinși de un sentiment de spaimă, deoarece o profesoară cu vechime de-a lor a apărut de după ușa profesorilor.

Capitolul 3 – *Spaime vechi și noi. Ce-o să urmeze?*

Cu trei ani în urmă, profesoara de germană care a apărut neașteptat de după ușă, le-a fost dirigintă Dorei, lui Luca și lui Filip. Numită Vlăsceanu, ea urma să le predea germană copiilor în ultimul an de gimnaziu. Cu toții au evocat amintirile pe care le-au dobândit în acei ani în care Vlăsceanu le-a fost dirigintă. În clasa a doua, Filip a avut parte de o experiență foarte neplăcută. Nefiind prea bun la sport, Filip nu era acceptat în jocul "de-a prinselea", dar Dora, văzându-l trist, i-a spus cum poate să reușească să alerge. Însă înainte să părăsească școala, a mers la baie, unde s-a întâlnit cu prietenul lui, Mihai. În joacă, Filip l-a stropit pe Mihai, iar după câteva momente și-a făcut apariția doamna Vlăsceanu, care l-a umilit, vârandu-i capul lui Filip sub robinet și lăsând apa rece să țâșnească pe fața lui. I-a dat drumul cu greu, Filip rămânând cu amintiri neplăcute și alegându-se cu pneumonie, care l-a ținut la pat două săptămâni. Această doamnă avea să le fie profesoară din nou.

Capitolul 4 – *Misiunea Reparabile Tempus. Câteva idei*

Luca, un băiat pasionat de natură, peisaje vii și animale, era de asemenea în clasa a opta, fiind necăjit deoarece, din pricina meditațiilor și a învățatului, nu mai avea timp să se bucure de lucrurile care îi colorau viața. Doar noaptea avea parte de timp pentru relaxare. Într-o noapte, l-a sunat Dora, iar lui Luca i-a sărit în ochi imaginea de profil a Dorei, care era cu un urs panda. S-a

gândit că Reparabile Tempus ar trebui să salveze urși pe cale de dispariție, însă, aducându-și aminte de necazurile din trecut pe care le-a provocat Vlăsceanu, a hotărât că trebuie să elaboreze un plan cu ajutorul căruia să scape toată lumea de cruda profesoară.

Capitolul 5 – *Un pic despre Clara. Pe cușca leilor*

Raul era cu un an mai mic decât Dora, Filip și Luca, așa că el nu simțea stresul examenului atât de tare. Cu câțiva ani în urmă, Raul, împreună cu sora sa, Clara, și mama lor, au mers la Zoo. După ce au ajuns acolo, Clara a descoperit că și-a uitat ochelarii de soare în mașină, așa că mama lor s-a oferit să meargă să îi recupereze. Clara a pornit-o în propria ei direcție, dat fiind faptul că voia să fotografieze o specie anume de fluturi pentru un proiect. Raul s-a trezit singur, iar după ceva timp de așteptare, a auzit în megafon menționarea numelui său. Nimeni nu a acționat nicidecum, așa că băiatul s-a cățărat pe cușca leilor pentru a atrage atenția. Gardianul era gata să îl înhațe, a apărut Clara care l-a luat cu ea.

Capitolul 6 – *Examenofobia. Ghid de supraviețuire*

Dora a realizat un ghid care cuprinde cinci pași pentru a supraviețui examenului. Primul pas este ca frica să fie modificată în determinare. Cu alte cuvinte, ca să supraviețuim, trebuie să fim perseverenți. Al doilea pas este ca socializarea să fie pusă înaintea distracției, căci în asemenea vremuri tulburi, comunicarea poate ajuta. Al treilea pas este să avem o rutină corespunzătoare, să ne hrănim și să ne odihnim. Al patrulea pas este să avem grijă la notele pe care le luăm, iar ultimul este să ne asigurăm că în ziua examenului suntem complet pregătiți și că avem la noi instrumentele de scris norocoase.

Capitolul 7 – *Pedepsele lui Vlăsceanu. Un desen*

Pentru a intra în clasa specială cu limba germană, Filip a mers la o școală de vară, în clasa întâi. Într-o oră, când doamna profesoară Vlăsceanu preda, Dora desena. Aceasta stătea în aceeași bancă cu Filip. Dora s-a întors către o altă colegă, pentru a-i cere un creion colorat, iar Vlăsceanu s-a oprit de vorbit, dând de înțeles că cineva a încurcat-o. A certat-o pe Dora și a apucat-o de gât, i-a rupt și i-a aruncat desenul, care ilustra o lebădă, la gunoi. Atunci, Filip și-a dat seama că această profesoară este stranie.

Capitolul 8 – *Cu Vlăsceanu la zoo. Înghețata*

În clasa întâi, Vlăsceanu i-a dus pe elevi la zoo. Au străbătut un drum de patruzeci și cinci de minute. Au fost surprinși când au observat că maimuțele erau libere, iar cușca lor era deschisă. Oamenii aveau voie să interacționeze cu primarele. Câțiva copii savurau niște înghețate, printre care și Dora. Una dintre maimuțe i-a furat-o Dorei, iar toată lumea a început să se ferească de bietul animal, iar o fată s-a împiedicat și a căzut peste colega sa care mesteca gumă. Guma a zburat din gura fetei instant și a aterizat în părul Dorei, iar maimuța a scăpat conul cu înghețată pe capul doamnei Vlăsceanu. Dânsa s-a enervat și a lovit-o pe Dora, iar când s-au întors la școală, doamna profesoară le-a explicat că nu știu să se comporte în societate.

Capitolul 9 – *Unicatul Vlăsceanu. Planuri de bătaie*

Clara a avut-o profesoară pe Vlăsceanu un singur an, însă acel an a fost plin de peripeții. Într-o zi, în clasa a cincea, Vlăsceanu a certat un coleg de-al Clarei pe motivul că nu se mișcă

destul de repede în drumul către tablă. Clara i-a luat apărarea și a sfârșit strânsă de gât de către Vlăsceanu. Cu alte cuvinte, profesoara de germană este foarte strictă și nu are pic de milă pentru nimeni. Clara s-a gândit cum să ajute la planul de eliminare al profesoarei, iar împreună cu grupul, au stabilit că se vor întâlni la biblioteca școlii pentru a discuta despre plan.

Capitolul 10 – *Șobolanii*

Biblioteca părea un loc suspicios, având în vedere că Filip auzea sunete ciudate când trecea pe lângă ea. Era abandonată, sau, mai bine zis, în recondiționare. Filip a auzit două voci care conversau în interiorul bibliotecii, însă a ieșit de îndată ce femeia de serviciu a intrat în cameră. A fost dus la secretariat, ulterior la spital, căci avea febră. Discuția dintre cele două voci, care reprezentau șobolani, l-a amețit.

Capitolul 11 – *Cum obținem cheia? Indignarea lui Bozbici*

Grupul a hotărât că trebuie să facă rost de cheie, pentru a pătrunde în bibliotecă. Raul știa unde se află cheia, așa că planul avea să decurgă mai ușor. Raul a distras atenția doamnei Bozbici de la secretariat folosind un limbaj necuviincios, iar Luca a mers înăuntru și a luat cheia, apoi a tulit-o către clasa lui.

Capitolul 12 – *O întâlnire secretă, Puțină expectativă*

După ce s-au încheiat orele, cei cinci copii s-au întâlnit la bibliotecă. Era o încăpere întunecată, iar întrerupătorul nu funcționa. Au folosit lanternele de la telefon, iar în lumina pe care o ofereau, au zărit rafturi imense, pline de cărți. Au început să vorbească despre Vlăsceanu, Raul precizând că a avut coșmaruri cu ea, chiar dacă nu îi este profesoară. Dora, Filip și Luca, fiind în an terminal, erau îngrijorați că Vlăsceanu îi va abate de la învățat, stresându-i cu note mici date în fiecare oră de germană. Filip a creat un grup pe WhatsApp, numit "Fugit", unde copiii aveau să anunțe dacă se întâmpla ceva ciudat legat de Vlăsceanu. De asemenea, acesta a sugerat să lase puțin timpul să treacă, pentru a vedea dacă Vlăsceanu s-a schimbat, așa că restul organizației secrete a decis să îi mai ofere o șansă profesoarei pe care nu au mai văzut-o timp de trei ani. Luca s-a gândit să multiplice cheia de la bibliotecă, pentru a le da și celorlalți copii ale acesteia. Școala era pustie, iar la poartă, copiii au spus că au lucrat la un proiect.

Capitolul 13 – *Markerul și ochelarii. Râsul lui Vlăsceanu*

Primele ore cu Vlăsceanu predând la clasa a opta au fost normale, acestea fiind luate ca pe un semn bun. Cu câțiva ani în urmă, Dora își tot uita ochelarii acasă. Mama ei a vorbit cu Vlăsceanu, spunându-i să discute cu Dora. Într-o zi, Dora a mers la școală fără ochelari, iar Vlăsceanu, poreclită și Vader, a luat un marker și i-a desenat Dorei pe față rame de ochelari. Neavând încotro, a purtat desenul pe față câteva ore, însă când bunicul ei a venit să o ia de la școală, a văzut ce are pe față și a insistat să discute cu Vlăsceanu. După atâtea ore normale, Vlăsceanu a luat atitudine. A venit cu lucrările elevilor și i-a zis fiecăruia nota sa, marea majoritate fiind de cinci și șase. Până și Luca, care a fost la faza națională a olimpiadei de germană, a luat șase. Dora a luat telefonul și a anunțat pe grupul de WhatsApp că trebuie să se întâlnească îndată, cu toții.

Capitolul 14 – *Un test la mate. Misterul glugilor*

Era o zi ploioasă. Următoarea oră a lui Raul era matematică. Domnul Dima intră în clasă și le spune elevilor să scoată o foaie de hârtie. Aceștia trebuiau să demonstreze Teorema lui Ceva. Băiatul era destul de agitat. Când a început să facă desenul, a realizat că a încurcat teoremele. După ce a stat puțin, a realizat că nu își poate aminti teorema. Uitându-se pe fereastră, tânărul zărește o silueta, care, mergând prin ploaie, vede un bilet într-un perete. Intrigat de întâmplarea de afară, băiatul uită complet de test. În timp ce se chinuia să înțeleagă ce se întâmpla, mai apare încă o silueta. Aceasta ia biletul, îl citește, iar apoi îl pune la loc. În timp ce se gândea la cele întâmplate afara, tânărul și-a amintit teorema. În timp ce scria, a văzut încă o siluetă făcând același lucru ca și ultima. Când în sfârșit, a sosit pauza, Raul dă o fugă până afară. Chiar înainte să iasă în curte, profesorul de serviciu îi spune că nu are voie afară fără pelerină. Băiatul s-a întors în clasă, și-a luat geaca și a fugit înapoi. Chiar când iese pe ușă, acesta vede încă o pelerină rupând biletul. A doua zi la școală, băiatul dorea să le povestească prietenilor lui despre întâmplarea din ora de matematică, dar a aflat că au răcit cu toții. Aparent, Vlăsceanu i-a scos pe copii în ploaie pentru un exercițiu de căutat indicii scrise de ea și ascunse prin curte.

Capitolul 15 – *O plimbare prin centru. Surpriza*

În drum spre orele de pian, Dora o zărește pe doamna Vlăsceanu în metrou și decide să amâne meditațiile pentru a o spiona pe aceasta. Dora reușește să o urmărească pe femeie, fără ca aceasta să îi sesizeze prezența. Vlăsceanu intră în cafeneaua „Indigo”, iar Dora decide să își ia o înghețată și să o aștepte pe Frau Vlăsceanu. Speriată de un necunoscut, fata intră grăbită în cafenea și realizează că profesoara nu se afla acolo. Dora este șocată - se holbase la ușa cafenelei de când femeia intrase. Nu își putea explica cum Vlăsceanu, pur și simplu, dispăruse. Realizând că nu știe să se întoarcă la stația de metrou, scrise un mesaj pe grupul Fugit, iar Luca a spus că va fi acolo în 20 de minute. Până atunci, tot ce îi rămăsese Dorei de făcut era să bea un suc și să își explice cum femeia ar fi putut dispărea.

Capitolul 16 – *O altercație. Rusul în acțiune*

Luca pornește alarmat spre Dora, speriat ca aceasta să nu pățească ceva. Își aduce aminte zvonurile despre Indigo, ceea ce îl face să pedaleze și mai tare. Ajuns la cafenea, crede că Dora este în pericol, încearcă să o salveze de un bărbat, care din reflex îi face nasul lui Luca să sângereze. Bărbatul, Serghei, se dovedește a fi barmanul. Îl tachinează pe băiat cu privire la gestul său eroic. După ce i se oprește sângerarea, Luca merge la baie, dar pe drum trece pe lângă bucătărie și observă o ușă, locul prin care a ieșit Vader. Băiatul face repede o poză și o trimite pe grupul Fugit. Următoarea noapte, băiatul nu își poate scoate evenimentele din cap, iar prima oră din ziua următoare era chiar ora de germană.

Capitolul 17 – *Vechituri preferate. Sau de unde sare iepurele*

Filip este înnebunit după calculatoare vechi și explică de ce Linux este superior programului Windows. Încearcă să se concentreze la poza trimisă de Luca de grup, dar nu reușește, mintea fugindu-i spre jocuri, cum ar fi care sunt jocurile preferate ale lui Vlăsceanu. Băiatului îi vine o idee genială și mărește poza cu bucătăria din Indigo. În acest mod descoperă existența unui calculator vechi în cadru. Descoperirea sa devine și mai importantă când observă și o etichetă pe acesta și le trimite urgent celor din grupul Fugit, explicându-le tot.

Capitolul 18 – *Misterele bibliotecii. O cutie surprinzătoare.*

Copiii se refugiază în bibliotecă, unde creează tot felul de scenarii demne de filme SF. Se decid mai apoi să o exploreze. Realizează că nu sunt singurii care intră acolo după ce găsesc urme noi de palme și pânze de păianjen recent rupte. Observă că o cutie este desfăcută, iar cărțile din aceasta sunt chiar în limba rusă. Întrerupți și speriați de sonerie își reproșează că nu au fost destul de atenți la ceas, putând fi prinși în flagrant, dar nici această constatare nu le putea stopa șocul.

Capitolul 19 – *Foculețe cu ruși. Să vezi și să nu crezi.*

Luca încearcă disperat să o găsească pe Vlăsceanu pe internet sau pe orice rețea de socializare. După ce își epuizează majoritatea surselor, încearcă să o găsească și pe Snapchat, unde creează un cont cu nume în rusă. Băiatul reușește să o găsească și descoperă că femeia face „foculețe” cu ruși. Mama băiatului îl obligă să își facă temele, întrerupând sesiunea lui Luca de investigare. Luca continuă să creadă că femeia este un spion și nu își poate explica dacă slujba de profesoară de germană este doar o acoperire.

Capitolul 20 – *O umbrelă neașteptată. Mapa misterioasă.*

Raul și mama lui merg la Mall pentru a cumpăra un cadou bunicii sale. Mama lui Raul trebuie să rezolve ceva la bancă, așa că îl lasă o oră pe acesta la librărie pentru a lua ceva cărți și un cadou pentru bunica sa. La intrare în Mall, Raul o observă pe Vader și se decide să o urmărească. Femeia se oprește scurt la o parfumerie, apoi își continuă drumul spre un magazin de haine. Profesoara face dezordine în magazin, scormonind prin grămezi de haine. După de probează o bluză, Vader pleacă spre librărie, fără a-l observa pe Raul. În librărie, Raul o urmărește cu privirea pe femeie. Aceasta cumpără o carte și pleacă, dar este oprită de paznic, care crede că Raul este fiul său. Profesoara îi ia umbrela lui Raul, dar își uită mapa în librărie. Băiatul ia mapa, se întâlnește cu mama sa și pleacă din Mall realizând în ce bucluc a intrat.

Capitolul 21 – *Teroarea la vârste mici*

Dora își dorea foarte mult să meargă într-o tabără pe vremea când avea șapte ani. Urma să zboare cu avionul pentru prima dată. Planul era să meargă împreună cu clasa și cu doamna Vlăsceanu, însă s-au produs modificări. În cele din urmă, una dintre învățătoarele care ar fi trebuit să fie însoțitoare s-a îmbolnăvit și Vlăsceanu a înlocuit-o. Au mers cu avionul până în Germania. Următoarea zi, ei au făcut o drumeție, care s-a lăsat cu peripeții, iar seara, copiii au dat o petrecere.

Capitolul 22 – *Disparițiile. Alte mistere*

După ce Vlăsceanu s-a întors din schimbul de experiență de la Leipzig, copiii au început să le dispară lucruri, începând de la ghiozdane, până la rechizite. Aceștia au început să cerceteze, încercând să își dea seama cine este hoțul. Și-au dat seama că vinovata este Vlăsceanu, care, în pauza mare, a sosit în clasă cu un coș plin de obiecte școlare, exclamând că intenția ei era să dezvolte un joc creativ, dar care a cam dat greș.

Capitolul 23 – *Frații. O paranteză*

Raul face rost de o scrisoare pe care Clara a avut-o ca temă la română, cu cerința de a scrie o scrisoare către copilul de șase ani care au fost cândva. Scrisoarea este constatarea Clarei că ar fi trebuit să se bucure mai mult de acea vârstă, la care era un copil liber, fără griji, și că s-a

înșelat amarnic atunci când își imagina că la vârsta ei totul avea să fie perfect, asemenea unui basm. Scrisoarea de la sora sa reușește să îl emoționeze pe băiat.

Capitolul 24 – *O ieșire de groază. Horror de Magheru*

Vlăsceanu îi forțează pe copii să meargă la un film cu ea în schimbul unei note de 10 la germană. Seara, copiii ajung la cinema, dar profesoara nu este de găsit. Femeia se dovedește a fi deja în clădire și Dora realizează că filmul nu va fi în germană, ci în rusă. Filmul este unul de groază despre dispariția unui grădinar care era bănuit că otrăvea plantele pentru a crea un aer letal, sau cel puțin asta a înțeles Dora, fiind un film fără subtitrare. După ceva vreme, Vader dispăre nevăzută din sală. După terminarea filmului, copiii s-au trezit abandonți în fața cinematografului și au realizat că Vader câștigase și de această dată.

Capitolul 25 - *Din nou la Indigo. Pericole pe neașteptate*

Clara s-a dus să își ridice pașaportul. Aceasta trebuia să plece în vacanța de iarnă la Viena. Când a ieșit de acolo, ea s-a decis să se ducă la cafeneaua Indigo. În drum spre cafenea, fata s-a oprit puțin în curtea interioară a Universității. Odată ajunsă la Indigo, aceasta s-a prefăcut că se așază pe terasă. Era aproape gol, doar trei mese erau ocupate. Pentru că librăria Cărturești era foarte aproape, aceasta a decis să își cumpere cartea „Fahrenheit 451”, ca lectură suplimentară. Pentru a-și găsi cartea, fata se duce la librar să îi ceară ajutor. Clientul din fața ei avea un tatuaj în rusă și cumpăra niște vederi cu Moscova. Văzând aceasta, Clara s-a decis să-l urmărească și a abandonat cartea. Bărbatul intră chiar la Indigo. Fata s-a dus după el și s-a decis să se așeze la masa la care s-a așezat și Dora când a mers pentru prima dată acolo. Dintr-o dată, fata realizează că este singură în cafenea. Nici măcar un barman nu era. Aceasta zărește computerul de care i-a spus Filip și se duce la el. De nicăieri, cineva o îmbrățișează și îi spune „Tatianașă”. Aparent, era bărbatul de dinainte, dar îmbrăcat altfel. Acesta realizează că fata nu era Tatiana și își cere scuze.

Capitolul 26 - *Ce-are Vlăsceanu cu chimia? Un mister*

Filip tocmai se trezise pe Planeta Indigo, un loc foarte ciudat, cu copaci întorși invers și cu hărți lipite pe cer. După ce se plimbă mai mult începe să vadă lucruri și mai ciudate, precum pisici cu pene. Băiatul a simțit o lovitură bruscă și a căzut pe iarbă. Când și-a deschis ochii, se afla într-o celulă de închisoare. Era legat de un scaun, iar în fața lui se afla Vlăsceanu, pe un alt scaun. Acesta s-a panicat atât de tare încât a rupt sforile care îl țineau legat. După puțină cugetare, acesta a realizat că se află într-un vis. Băiatul a început să fugă printre copaci. Ajuns la un râu, s-a decis să sară în el. Dar, când a ajuns la fund, a observat că se simțea ca pe pământ, nu era ud, și nici nu plutea. Lui Filip i s-a părut că l-a văzut pe domnul Dunca, profesorul lor de chimie. După puțin timp de reflecție, băiatul a avut o revelație. El spune că Vlăsceanu s-a întors la liceul lor pentru a-l urmări pe domnul Dunca.

Capitolul 27 - *Sfarmă-Oase. Ștafeta cu fractură*

În clasele primare, Vlăsceanu nu le predă copiilor numai germana, ci și sport. Dora își amintește de „Ștafeta Sfarmă-Oase” și povesteste ce era aceasta. Într-o zi, în ora de educație fizică, după încălzire, Vlăsceanu le spune copiilor că aceasta a organizat o ștafetă. Pe atunci, copilașii nu știau ce este o ștafetă, așa că doamna le-a explicat. Etapele ștafetei au fost: alergarea de trei ori pe strada din spatele școlii, săritura peste trepte, rostogolirea, șpagatul, sfoara, mersul piticului și

săritura ca broasca. Le-a mai spus că la sfârșit are un exercițiu surpriză. La proba săritului caprei, Iulia, o colega de-a Dorei s-a lovit tare la picior. Proba surpriza de care vorbea Vlăsceanu a fost de cosmar. I-a pus pe copii să stea pe spate și să-și încordeze abdomenul, iar aceasta avea să meargă peste ei.

Capitolul 28 - *Concertul Dorei. Clovnul nu se lasă*

Dora avea o reprezentație la pian. Deși era foarte bună prietenă cu cei din „Reparable Tempus”, aceasta nu i-a invitat la concert. Ea și-a motivat decizia spunând că dacă știe că cineva familiar se află în public, se va emoționa și va greși melodiile. Nici măcar părinții ei nu veneau. Raul însă era foarte curios și dorea să fie prezent la concert. Așa că s-a decis să meargă, dar va avea grijă să nu îl zărească fata. Odată ajuns acolo, băiatul a fost uluit de reprezentația Dorei. Când să se așeze pe scaun, acesta zărește un clovn, iar el știe că Dora are fobie de clovni. El se decide să meargă la Administrator și să-l roage politicos să-l scoată pe clovn din sală. Dar domnul îl refuză. Dintr-o dată, clovnul se ridică de pe scaun și aruncă cu ceva care face un praf alb. Oamenii din sală se panichează. Într-un final, nimic grav nu s-a întâmplat.

Capitolul 29 - *Pagini cu semne ciudate. Alte ciudățenii*

Copiii se hotărăsc să se întâlnească în bibliotecă, la ora 14, pentru a mai explora spațiul. Ajunși în bibliotecă, prietenii văd o scrumieră cu două mucuri de țigară înăuntru. Luca le-a spus ca mai devreme, cu jumătate de oră în urmă, primise pe snapchat o poză de la Vlăsceanu în care se putea vedea aceeași scrumieră, iar lângă aceasta, o carte în rusă. Copiii se apucă să caute prin bibliotecă după cartea respectivă. Cartea era despre KGB. Desenele din carte erau identice cu cele din mapa luată de la Vlăsceanu.

Capitolul 30 - *Cu mistreții nu te pui. Poligonul cu tir*

Vlăsceanu le-a spus copiilor că îi va duce în Pădurea Băneasa, ca să vadă porcii mistreți. Aceasta le-a mai spus că cei absenti primesc unu în catalog. Femeia i-a împărțit pe copiii prezenți în trei grupe. Filip, Luca și Dora sunt în aceeași echipă. Copiii și-au luat niște bețe cu scopul de a se apăra de șerpi sau alte vietăți periculoase. În timp ce își căutau lemnele, Dora observă un semn care îi avertizează pe trecători că zona respectiva era zonă de tragere cu arma. Imediat se aud niște pocnete. Copiii se panichează. Începuse să se întunece, dar prietenii s-au pierdut, nu își mi găseau drumul înapoi. După ce au mai umblat prin pădure, aceștia au ajuns la un loc unde aveau semnal slab, așa că și-au sunat părinții. Aceștia ajung acolo rapid, iar copiii sunt salvați.

Capitolul 31 - *Pasiunile lui Serghei. Tatianușa*

Luca s-a decis să se întorcă la Indigo. Când intră în cafenea, îl întâmpină Serghei. Acesta îi povestește băiatului cum cineva a furat o sticlă de whisky în seara precedentă. Bărbatul îl întreabă pe tânăr dacă nu cumva vrea o bere, acesta refuză, dar Serghei insistă. Până la urmă, Luca s-a descurcat și a golit sticla în ghiveci. Serghei îi povestește băiatului despre Tatiana. Luca dă să plece din Indigo, dar bărbatul nu îl lasă. În timp ce se întoarce la masă, acesta vede calculatorul de care-i spusese Filip. Serghei îl mai întreabă pe băiat de Dora. Ca să schimbe subiectul, tânărul îl întreabă pe bărbat despre calculator, iar Serghei i-l dă fără comentarii.

Capitolul 32 - *Pe cine spionează Vlăsceanu. Elixirul vieții*

Raul a fost însărcinat cu spionarea lui Vlăsceanu. Domnul Dunca, profesorul de chimie, petrece foarte mult timp în cămăruța din spatele laboratorului de chimie. Din curiozitate, Raul a rămas într-o zi după școală ca să vadă la ce lucra. Acesta aude râsul lui Vlăsceanu venind din încăperea lui Dunca. Băiatul s-a panicat și a fugit instant. Odată ajuns acasă, acesta caută pe internet numele lui Dunca și găsește informații cum că domnul are rețeta elixirului vieții. Băiatul ajunge la concluzia că doamna Vlăsceanu vrea să devină veșnică. Apoi, copiii s-au întâlnit în camera secretă pentru a-și face un plan. Raul a reușit să intre în laboratorul de chimie și a găsit, pe o masă, o cutie rotundă pe care scria Vlăsceanu. Acesta o înhață și dă fuga afară din laborator. După ce unchiul lui Filip a analizat poziunea, copiii au aflat că în acel recipient se află, de fapt, o cremă de protecție pentru frig și vânt. Aparent, Raul găsisse un alt Dunca, nu pe profesorul lor.

Capitolul 33 - *Un fel de vis. Din care nu se înțelege decât...*

Copiii au decis să rămână după program ca să mai investigheze. Când trec pe lângă sala de sport, aceștia îl văd pe Serghei antrenându-se cu mingea. Aceștia se salută, iar apoi își continuă drumul. Când au ajuns în laboratorul de chimie, Filip a vrut să-și mărturisească sentimentele pentru Clara, dar s-a panicat și a schimbat subiectul. După câteva momente, se aud niște sunete ciudate de după niște rafturi. Când se duc să vadă ce s-a întâmplat, Vlăsceanu o înhață pe Clara. Filip se trezește și realizează că totul a fost un vis.

Capitolul 34. *Vizita la director. Indigo și misterele lui*

Copiii s-au decis să meargă la director să îi ceară să ia o hotărâre în legătură cu Vlăsceanu. Aceștia și-au pregătit chiar și o listă cu niște motive. Erau speriați, pentru că exista riscul să fie exmatriculați. Aceștia i-au spus că este ceva legat de Vlăsceanu. Directorul părea surprins. Aparent și el doar ce aflase, era mirat fiindcă află că elevii au auzit deja. L. Grupul era confuz, nu știau despre ce vorbea bărbatul. Acesta le-a spus că Vlăsceanu nu va mai preda la școala lor, aceasta a fost concediată din cauza plângerilor părinților. Directorul le-a mai spus că doamna trebuia să inventarieze cărțile din bibliotecă. Le-a mai spus și că biblioteca se va redeschide în aproximativ trei luni. Aparent, doamna Vlăsceanu urma să se angajeze la ambasada Rusiei. În drum spre casă, copiii au trecut pe lângă Indigo. Serghei i-a invitat în cafenea. Dinătru se aude Vlăsceanu strigând. Grupul a aflat că Vlăsceanu făcea tatuaje. Când au văzut-o în acțiune, copiii au luat-o la fugă. Odată ajunși în strada, aceștia au izbucnit în râs.

Epilog - *Cine-i în comisie?*

Examenul a sosit. Dora, Filip și Luca s-au panicat. Înainte să intre în sală, Clara i-a îmbrățișat și le-a urat succes. În timp ce Clara era la baie, a auzit câțiva profesori spunând că Vlăsceanu face parte din comisie.

Obiectul reprezentativ

BIBLIOTECA VĂZUTĂ PRECUM UN PARADIS

Am imaginat un spațiu paradisiac al unei biblioteci, pentru că acestea, bibliotecile, fac parte din viața noastră, ne definesc, ne ajută să călătorim în lumi imaginare, fictive.

Citatele care ne-au inspirat în realizarea acestei machete:

“Mi-am imaginat întotdeauna paradisul precum o bibliotecă.” (J. L. Borges)

”Acum, când recitesc aceste rânduri, chiar sună de parcă aș fi fost excedat de propria-mi imaginație. Dar eu știu ce am văzut, ce-am auzit și ce-am mirosit.”

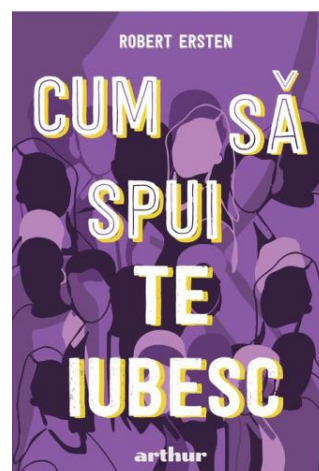
Această machetă, numită simbolic ”Biblioteca văzută precum un paradis”, surprinde spațiul în care copiii se întâlneau în secret pentru a discuta despre planurile lor de a dezvălui misterele lui Vlăsceanu. În realizarea machetei, am folosit mai multe materiale reciclabile:

- ✚ un suport din polistiren, vopsit cu picturi acrilice, maro, ce susține toate elementele din biblioteca noastră;
- ✚ lemnuțe / bețe de înghețată pentru rafturile bibliotecii;
- ✚ hârtie colorată pentru peretele exterior, din stânga, care redă definiția bibliotecii;
- ✚ hârtie creponată pentru a îmbrăca elementele din spațiul bibliotecii, respectiv cutiile în care erau depozitate cărțile.

Alte informații relevante

Robert Ersten este grupul sinonim cu pasiunea în scrierea cărții, atașându-se de personaje într-un fel încântător, plăcerea ghidându-i pe autori spre a scrie și un al doilea volum al cărții, numit ”Cum să spui *Te iubesc*”, cu aceeași eroi din romanul „*Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*”. Lucrările sunt citite și apreciate în special de tinerii dornici să pășească într-o lume fictivă, care vor să trăiască aventuri de neuitat alături de personajele cărții. În imaginile de mai jos, observați, vă rugăm, membri ai grupului și coperta cărții în care aventura „supraviețuirii” continuă.

Semnătura membrilor echipei:

- Teodora Dima, clasa a VII-a A
- Alexandra Popescu, clasa a VII-a A
- Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

Coordonator: prof. dr. Lőrinczi (Pănăzan) Maria-Daniela

Festivalul-Concurs „CDIdei în cărți”

Ediția a VI-a, Sibiu, 2021

JURNALUL ACTIVITĂȚILOR

CUM AM SUPRAVIEȚUIT CLASEI A VIII-A

de Robert Ersten

Membrii echipei:

- **Teodora Dima**, clasa a VII-a A
- **Alexandra Popescu**, clasa a VII-a A
- **Rianna Tămaș**, clasa a VII-a A

Coordonator: prof. dr. Lőrinczi (Pănăzan) Maria-Daniela

Unitatea de învățământ: Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Categoria de vârstă	Clasele VII-VIII
Secțiunea	Lucrări în limba română
Lucrarea	<i>Cum am supraviețuit clasei a VIII-a</i>
Produsul realizat	Biblioteca văzută precum un paradis (machetă)

 Miercuri, 28 aprilie 2021

→ Totul a început brusc, și parcă nu am avut timp de reacție. Mărturisim că aceste pagini au fost scrise în nopți lungi, în care parcă emoția ne zdrobea și în care somnul își propusese să ne evite misterios, dar... Ce rezultă din 6 ore dormite într-o noapte, școală, stres și teme? Ei bine, mână mi se aprinde un becul în cap, picioarele mi se mișcă parcă automat spre birou, iar mâinile noastre încep să scrie o fobie din caietul de mată și un pix la întâmplare. Atunci magia se întâmplă... Paginile întregi se umplu în câteva minute. Scheme peste scheme, idei melegate, liste de materiale care trebuie achiziționate în colaborare cu părintii, dar mai ales **SUFLET**. Am pus suflet în absolut tot și asta m-a surprins pe toate 3. Puteam face ceva bine... În sfârșit.

A fost o noapte extraordinară, mai ales când macheta noastră era gata. Terminasem la miez de noapte. A nu știu câtă oră când stăteam până târziu. Eram doar cei 3 în bibliotecă, lucram de zor la macheta cu un singur gând: să terminăm. Muncim la joc automat și acele cred că am greșit... Știti de proverbul «Graba stăruie toacă»? Ei bine, noi credeam că e o glumă proastă... Până atunci, să vă explic mai bine situația: Ale tocmai terminase de pictat un perete și spăla pensulele la baie, Riamna făcea o bucată de lemn cu un cutter, iar Teo lipea ceva cutii cu pistolul de lipit. Ale intră în grabă în bibliotecă și, din viteză, a găsit cablul pistolului de lipit, sprucindu-l brutal din priza. Aceasta cade la pământ, Smucitura o face pe Teo să se arde în ultimul hal cu pistolul de lipit. Teo a tipat, ceea ce a făcut-o pe Riamna să se foie cu cutterul. O reacție în lanț de totă fuziunea, din care toate ne-am preocupat cu câte-o ramă. Dar, fiindcă suntem niște fețe stăruie, am ignorat durerea și ne-am concentrat pe cea ce era important. Macheta era gata! Brusc toate schite

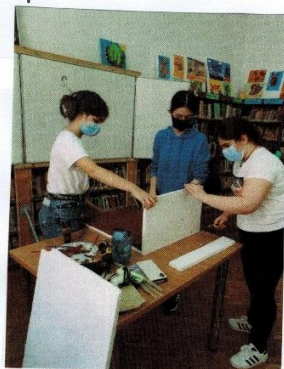
și calculele noastre atent făcute dispărușeră. Eram doar noi și macheta. Săi purtam de grijă ca unui copil și o îngrijeam ca pe o plantă sensibilă. Lăsașem în urmă o mare dezordine, bucați de polistiren, fire de silicom și câteva pete de sânge...

Luni, 17 mai 2021

Cred că zilele în care am compus macheta ne-am amoscut școala mai bine decât în ultimii trei ani. Am explorat-o, ne-am explorat pe noi înșine și capacitățile noastre. Alexandra este bună la făcut schițe, schițe care au sfârșit tragic în cazul de gunoi după ce rugăndeam macheta de cinci ori pe zi și se pricepe de minune la pictură. Rianma vine cu idei - idei glorioase și ajută mult la munca practică, încercând să se facă utilă în orice mod posibil, iar Teodora sume monopol și încearcă numai ea să folosească pistolul de lipit, pentru a evita orice posibile victime, asta pentru că în cabinetul școlii nu este o rezervă nelimitată de gheață și plasturi.

Între timp viața continuă. Profesorii ne bombardau cu teste așa cum eram proaspăt întorși din vacanță... aia da... din online, părinții noștri ne stresau continuu, iar data limită a concursului se apropia ireversibil. Ne simțeam ca personajele cărții, în care părinții băgau la meditații cum se bagă furaj în curcama, doar că noi ne stresăm singure, așa că am început rezumatul cât de repede am putut.

Degetele noastre tasta cu o viteză uluitoare, nu mai știam și sunt aceia ochi hidratați, iar timpul parcă zbură pe mâinile. Eram acaparate de fiecare capitol al cărui rezumat încercam să îl structurăm cât mai logic posibil. Stresate de rezumat și de macheta, cerele și temutul

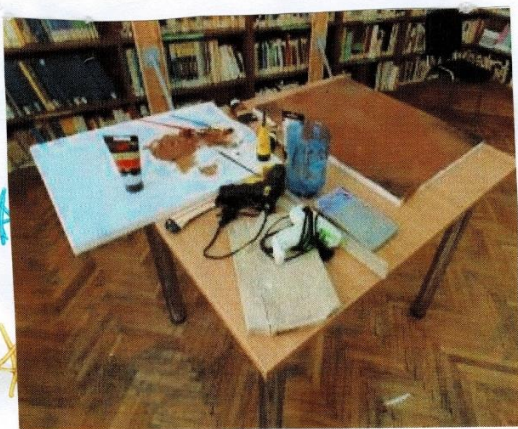
test la biologia, materie la care aproape ne pregăteam să dăm
examen de intrare de medicină.

Joi, 20 mai 2021

Ne împărtășim sarcinile cât de bine puteam. Profa nu știa ce eforturi să ne mai dea, chiar dacă făcuse mai mult decât ni cerusem vreodată, bci chiar mai mult, de exemplu să ținem la lecția cu textul dramatic în timp util. În prima oră: citit textul pe roluri, obișnuit. Tema: exercitiul de la Provocări, care conținea citatul «Eu mi-am imaginat întotdeauna paradisul sub forma unei **BIBLIOTECI**» de

George Luis Borges alăturat de o curioasă de alcătuire a unui text. Biblioteca era unicul nostru scop în momentul de față, iar curioasă parcă mi s'ar mai merita atenția. Citatul ... Ne-a captat pe toate trei și am spus aproape simultan în pauză: «Scriem citatul de la Provocări pe machetă, nu?» Era

perfect. Ne dădeam și noi seama de asta și nu puteam să ignorăm un asemenea citat. Parcă îl văzusem în manual pentru a-l transcrie. Singura problemă era unde îl puteam pune. Apoi că, într-un moment de disperare în care citatul aproape ne obseda, am luat o decizie impulsivă și am descompus un perete al machetei, pe care am pus citatul. Așa a loc de curioasă și macheta arăta bestial! Ce a mai bună decizie luată vreodată, nu ca cea de a folosi și niciom încins pe o placă de polistiren ...

Sâmbătă, 22 mai 2021

→ Rezumatul mergea destul de bine. Acoperisem mai mult de două treimi din carte, exact cum planificasem, dar încă mai erau multe de făcut. Citate, de unde? Și să citește cartea încă o dată. Jurnal... Ce e aia? - Patru foi îngrijite în caietul de educație socială, iar prezentarea pură și prescurtată pe mai. Cum aveam să prezentăm? Putem eți de unde va? Ne vom întinde unde va? Va fi o filmare,

- 3 -

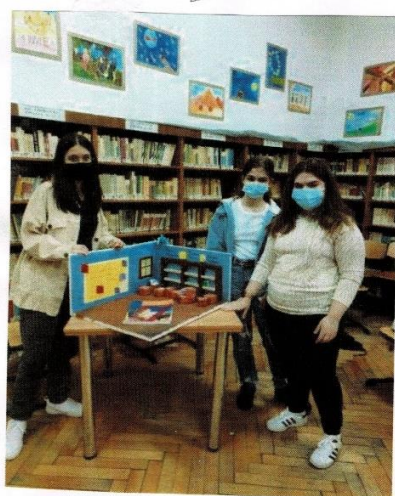
cum era eveniment live? Prezentăm și rezumatul, sau doar macheta? Zece de întrebări, iar răspunsuri cam puține. Un lucru ~~era~~ era cert, trebuia să prezentăm. Cum, ce, unde, când? Nu mai conta trebuia prezentat și lucraserăm și punct.

Duminică, 23 mai 2021

⇒ Când ne era lumea mai dragă: mesaj pe grupul de Whatsapp de la doamna profesoară. Deadline: 25 mai ora 10. Credeam că o să avem un weekend relaxant da cu încă o buime de rezervat de făcut și cu câteva foi măzgălite de scris pe care le numeam "jurnal" era clar că duminica noastră va fi strasanta, dar până la urmă am terminat, totul era bine și puteam dormi liniștita la moapte ...

Re capi tulaim - Totul a început brusc, și parcă nu am avut timp de reacție. Dar finalul era unul fericit, chiar dacă suntem învinzite, avse sau gulate în anumite locuri ... Acum tot ce ne rămâne de făcut este să așteptăm. Așteptarea nu va omorâ, dar suntem împăcate, ba chiar mândre de ce am făcut. Am rămas cu amintiri frumoase, cu sute de poze de la doamna profesoară și doamna bibliotecară, cu câteva lecții de copiat de la orole de la care am fost vizitate și cu mai multe abilități la lucru manual. Cel mai important este că am învățat mai bine cum funcționează reacțiile în lant ...

ART

(Alexandra, Rianma, Teodora)

Final de jurnal...

Semnătura membrilor echipei:

- Teodora Dima, clasa a VII-a A
- Alexandra Popescu, clasa a VII-a A
- Rianna Tămaș, clasa a VII-a A

[Handwritten signatures of the team members]

Coordonator: prof. dr. Lőrinczi (Pănăzan) Maria-Daniela

[Handwritten signature of the coordinator]